

Nr 65.

Av herr **Lundén m. fl.**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående
*ändring i avseende å uppbörden av grundavgifterna för
den allmänna pensionsförsäkringen.*

Enligt lag om allmän pensionsförsäkring den 30 juni 1913 tillkommer det den kommun, där den avgiftspliktige är mantalsskriven, att uppbära den avgift av tre kronor om året — grundavgift — som skall av envar avgiftspliktig erläggas. Kommunen är därjämte skyldig att redovisa och inbetala ett belopp motsvarande de avgifter, som icke blivit erlagda. Dessa bestämmelser förorsaka kommunerna mycket arbete och stora kostnader. Den tid, under vilken dessa avgifter förfalla till betalning, nödvändiggör utskrivande av särskilda debetsedlar samt hållande av speciella uppbördsstämmor. Utom det arbete och de icke ringa kostnader, som debiteringen och uppbörden förorsaka kommunerna, få kommunerna därjämte vidkännas stora utgifter för de restantier, som för varje år uppstå. Kommunerna skulle förvisso bära dessa bördor med jämnmod, om förhållandet vore sådant, att det kunde anses nödvändigt att så ordna denna uppbörd, som nu sker, och om det kunde anses vara en kommunal angelägenhet att ansvara för de resterande avgifterna. Vad uppbörden av grundavgifterna angår, anses det allmänt, att den lämpligare skulle kunna ordnas i förening med kronouppbörden. Kronouppbörden hålles på hösten under november och december månader. Det skulle icke åsamka vederbörande kronouppbördsman så mycket mer arbete att samtidigt med den ordinarie kronouppbörden uppbära pensionsgrundavgifterna. Alla personer, som hava egna kronodebetsedlar, hava även att erlägga grundavgift till den allmänna pensionsförsäkringen. Därtill kommer att avgifter för hustru och barn, intill dess de fyllt 18 år, få debiteras mannen. Under sådana förhållanden blir det endast ett mindre

antal debetsedlar, som vid pensionsgrundavgifternas erläggande i förening med kronouppbörden behöva särskilt utskrivras på dessa avgifter.

Utom den lättnad, som sålunda åstadkommes vid själva debiteringen, följer sannolikt även ett bättre uppbördsresultat. För erläggande av det ringa belopp, som grundavgiften till pensionsförsäkringen enbart utgör, kan man icke vänta, att de avgiftspliktige skola vidtaga några särskilda åtgärder, om de bo på något större avstånd från själva uppbördslokalen, för att få avgiften erlagd. Det är också en känd sak, att större rest, procentvis räknat, uppstår på pensionsgrundavgifterna än på andra kommunal- eller på kronoutskylder. Samma förhållanden göra sig gällande vid indrivningen. Man kan icke vänta, att en fjärdingsman eller annan indrivningsförrättare skall gå långa vägar, kanske militals, för att söka personer på en avgift på några kronor. Det kan ofta vara en besparing för honom att själv erlagga avgiften än att söka upp den avgiftsskyldige för att utkräva beloppet. Ett uppbördssystem, som är så lagt, att indrivningskostnaderna nästan överstiga det belopp, som skall utsökas, förefaller att icke vara på ett rätt sätt ordnat. Sloges denna uppbörd samman med kronouppbörden, skulle alldeles visst ett bättre resultat uppnås.

Beträffande kommunernas ansvar för resterande avgifter kan det mycket starkt ifrågasättas, om kommunerna kunna hava sådant intresse av att dessa restantier bliva inlevererade till pensionsförsäkringsfonden, att denna ansvarighet bör bibehållas. Som bekant är, får icke den försäkringstagare, som resterar för avgift, tillgodoräkna sig någon pension på det belopp, vilket kommunen erlägger. Och lika litet blir kommunen på något sätt gottgjord för de avgifter den sålunda inlevererar. Det är sålunda icke otänkbart, att kommun kan få erlagga grundavgifter för personer, som framdeles kan komma i behov av kommunens understöd, men kommunen likväl icke kan utfå pension på den avgift, som kommunen tidigare erlagt för densamma. Under dessa förhållanden synes det oss, att kommunerna icke hava det intresse av dessa avgifter, att kommunernas ansvarighet bör bibehållas.

Det torde även kunna ifrågasättas, om dessa avgifter spela den roll för pensionsförsäkringsfonden, som det från början beräknades. Förhållandena torde i flera avseenden hava blivit så omkastade, penningvärdet så rubbat, räntorna för försäkringsfonden helt andra, att ett borttagande av kommunernas ansvar för resterande grundavgifter saknar praktisk betydelse för försäkringen.

Att utan en förberedande utredning företaga ändring häruti, förefaller emellertid icke tillrådligt, varför vi, under hänvisning till vad sålunda anförts, få vördsamt hemställa,

att riksdagen må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att det täcktes Kungl. Maj:t att låta utreda om sådan ändring i lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring kan vidtagas, att grundavgifterna till nämnda försäkring komme att uppbäras i samband med kronouppbörden och att kommunerna må bliva befriade från skyldigheten att till försäkringsfonden inbetala ett belopp, motsvarande de avgifter, som icke blivit av de avgiftspliktige erlagda.

Stockholm den 18 januari 1922.

A. W. Lundén.

Sven Jönsson.

*Gustav Johanson,
Hallagården.*

*Emil Andersson,
Prestbol.*

Ola Jeppsson.

C. O. Johanson.

Sven Olsson.
